

Zondag 15 oktober 2023. Bij mattheus 6: 5-13. De Drie Ranken. Ds Ad Wijlhuizen

maar jij, wanneer je bidt,  
kom je binnenkamer in,  
sluit je deur en bid tot je Vader  
die er is **in het verborgene**;  
en je Vader **die**  
**in het verborgene kijkt**  
zal je ervoor teruggeven;  
want God, uw Vader, weet  
waaraan ge gebrek hebt  
vóórdat ge hem iets vraagt;  
bidt dan zó, gij:  
Vader over ons in de hemelen...

Waar kom ik eigenlijk vandaan? Iemand vroeg dat tijdens een ontmoeting deze week. Waar kom ik eigenlijk vandaan? Iemand schrijft: jij, ik, wij hebben ons zelf niet gemaakt, jij en ik, wij zijn te danken aan anderen. Zou dat zo zijn? Dat anderen mij maakten tot wie ik ben? Ze gaven me de genen, mijn naam, gaven mij m'n taal, de woorden, gaven me te eten, noemden mijn naam, keken mij aan, knikten mij toe, (of wezen mij af) raakten mij aan, omarmden mij...zo werd ik, zo werd jij: Zou dat zo zijn? Dat wij onszelf kregen...én nog steeds...krijgen, ontvangen?...ik word aan jou... mens, regen en wind, bomen en dingen, voedsel, woorden...ik ben en ik word wie ik ben dankzij jullie.

Dus, maar van wie kom ik dan? Van waar? Soms wil je dat weten, bevragen alles, maar krijgen geen antwoord....óf?

Heel onervaren probeer ik sinds kort wat onderzoek te doen naar een betovergrootvader van mij. Ik heb één foto uit de nalatenschap... een naam, en sinds kort wat fragmenten aan gegevens..stukjes, snippers leven... want wie was hij, deze man...uit wie ik toch...met nog zoveel anderen...ben voortgekomen...herken ik iets? Zit iets van hem in mij? Waar kom ik eigenlijk vandaan? En wat, wat als ik dat zou weten? Zou het me troosten, trots maken of juist beschaamd? En komt er ooit zo'n moment..of ben ik nooit af...kan en zal ik steeds weer worden...

Ik stuitte deze week op een boek van een priester en therapeut. Erik Galle, een vlaming. Hij zegt: waar wij vandaan komen is niet te achterhalen. Denk je er te zijn, en er grip op te hebben, dan blijkt er nog iets aan vooraf te zijn geweest. Er

is altijd dat 'vooraf' ...hoe ver je ook terugreikt... En dáár komen we dus vandaan: uit dat ongrijpbare vooraf, uit die verborgenheid van dat vooraf...en daar, gelooft hij, daar, in dat woordeloze vooraf, áls vooraf, dáár huist God. God is mijn, is jouw, is ons aller 'vooraf'. Onkenbaar en ongrijpbaar. We hoeven er dus niet naartoe. Want het is er al. We hoeven het niet te zoeken. Want het is er al, zonder dat we erbij kunnen...we komen er uit voort...zoals je de stroom van een rivier terug volgt, bij een bron uitkomt, onder de aarde vandaan...waar ligt haar begin?

Ik lees vanmorgen de woorden van Jezus...zoek je God, wil je bidden, ga dan de binnenkamer in... sluit de deur en bid tot je Vader die er is in het verborgene...

Je vader...vaders... ook die gaan bedenk ik mij, als verwekker, vooraf aan je leven...zoals moeders...in wie je gedragen en voldragen werd...vaders, moeders...ze zijn je meest directe vooraf...

is God zó ons directe vooraf? Maar dan in omvattende zin?...zoals je moeder, je vader dat is? Een aan alles in en aan mij 'vooraf'.. dat mij ziet, waar ik niet zie, dat mij hoort waar ik niet hoor, dat mij aanspreekt waar ik maar wat roep en zwijg?

God is in het verborgene...zes keer spreekt Matteus daarvan in dit gedeelte... God is in 'de crypte' zegt het grieks van mijn bijbeltje letterlijk, God is in 'het cryptische' ...het verborgene...het ondoorgrondelijk ondergrondse...het niet te begrijpen...letterlijk ook 'daar waar het riool zich bevindt'(latijn: crypta), wat we liever niet zichtbaar maken...dáár...God is daar waar we liever niet komen, waar we liever 'de ogen voor sluiten' ( bidden we daarom met de ogen dicht, om ons te brengen bij waar we, doorgaans en normaal onze ogen voor sluiten?)...in en bij dat chaotische van ons heeft de crypte iets van een graf...daar waar we een beetje dood zijn...ons niet-leven zich ophoudt... waar we beseffen ik ben niet uit en van mijzelf.... Is God is daar waar wij liever bij weg blijven? Onze in alles afhankelijkheid? God áls de kwetsbare liefde in dat oerkwetsbare van ons leven... als mijn toebehoren aan de Ander, als mijn vooraf?

We hebben van bidden iets vrooms en vriendelijks gemaakt. Iets van zoeken naar zalige stilte en rust...van mooie kabbelende woorden....of platte verlanglijstjes....maar als bidden nou eens niet God erbij roepen is ( omdat hij er altijd al is!) , niet het recept voor wat ik denk nodig te hebben...maar niet wat ik wil, maar Gij wilt....Maar dat bidden is als een terugvallen , een terugvallen op

en in God als vooraf? Als altijd al aanwezig ...op en in God als de verborgene...die dáár is en werkt, waar ik mijn ogen voor sluit?

God ik snap niets van je, niets van je liefde, niets van je werken, maar ik geef me over aan jou, want jouw naam is liefde, en zo weet jij meer van mij, dan ik ooit van mijzelf te weten zal komen: dus ga je gang met mij en door mij heen. Zou dat bidden zijn...overgave aan wie is en was en zijn zal...

God is mijn 'verborgen' vooraf...daar waar ik gezien word, gehoord en aangesproken...het is de 'vooraf'werkplaats, het atelier, de fabriek, de assemblagehal... het is waar ik steeds weer gevormd word, omgevormd, uiteengehaald en in elkaar gezet, ontmanteld en herschapen...het is waar ik ontsta uit andere handen dan de mijne...

Ik weet mij in gebed ingebed in één die vóór mij was en met mij is en met mij gaat...

Bidden als : hou je mond nou eens, wees stil, sta stil, luister, besef... er is al een bidden gaande...dwars door de wereld heen, in deze tijd..om jou heen...in en door mij heen...

Ik sla mijn laptop dicht, sluit de deur achter mij...en ga naar beneden...steek een kaars aan... schenk een glas in...en ga zitten....er is het vooraf, de Geest, daar ben ik van ...en prevel zacht.... mijn eigen naam... ik weet mij: ík bid niet...ik wórd gebeden...

Vader over óns in de hemelen. Vader over ons...moeder... ons vooraf ben Jij...doe mij zijn...wordt onrust tot vrede in mij...doe mij zeggen: hier ben ik.

Amen.